

Sygn.akt III AUa 963/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Alicja Sołowińska

Sędziowie : Teresa Suchcicka

Bożena Szponar - Jarocka

Protokolant : Anna Kuklińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2020 r. w B.

sprawy z odwołania I. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o uchylenie decyzji

na skutek apelacji I. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 października 2019 r. sygn. akt IV U 1698/19

oddala apelację.

B. J. A. T. S.

Sygn. akt III AUa 963/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonej I. P. o wznowienie postępowania zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r., sygn. akt: P 20/16 - postanowieniem z dnia 8 maja 2019r. wznowił postępowanie w sprawie dotyczącej przyznania emerytury zakończonej decyzją ostateczną z dnia 7 października 2013r. Następnie decyzją z dnia 8 maja 2019r. - zaskarżoną w niniejszej sprawie, odmówił uchylenia decyzji z dnia 7 października 2013r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa.

W uzasadnieniu wydanej decyzji organ rentowy argumentował, że zgodnie z art. 146 § 1 k.p.a., uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, na podstawie którego została wydana decyzja, nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło pięć lat. W takim przypadku, zgodnie z art. 151 § 2 k.p.a., organ administracji publicznej ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazuje okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji. Od dnia doręczenia decyzji z dnia 7 października 2013r. upłynęło 5 lat, nie jest więc możliwe jej uchylenie.

W odwołaniu od tej decyzji I. P. domagała się przeliczenia emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r.

Wyrokiem z dnia 16 października 2019r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił odwołanie (pkt I sentencji wyroku) oraz wnioski ubezpieczonej o ponowne ustalenie wysokości świadczenia zawartego we wniosku o wznowienie postępowania przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do merytorycznego rozpoznania (pkt II sentencji wyroku).

Sąd Okręgowy ustalił, iż I. P. decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 15 lipca 2010r. nabyła prawo do emerytury na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość przyznanej emerytury została ustalona zgodnie z art. 53 cyt. ustawy. Następnie na skutek wniosku z dnia 19 lipca 2013r. oraz w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego, organ rentowy decyzją z dnia 7 października 2013r. przyznał prawo do emerytury powszechnej według nowych zasad.

Odwołująca w piśmie z dnia 13 października 2019r. podtrzymała swoje stanowisko zawarte w odwołaniu. Dodała, że organ rentowy nie doręczył jej skutecznie decyzji z dnia 7 października 2013r., zatem nie może ona rozpocząć biegu terminu liczonego do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Takie same stanowisko zajęła na rozprawie w dniu 16 października 2019r.

Sąd I instancji stwierdził, iż Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 6 marca 2019r., sygn. akt P 20/16 orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż z dniem 1 stycznia 2013r. weszły w życie zmiany wprowadzone ustawą z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 637). W myśl nowych zasad, w art. 25 ust. 1b ustawy o FUS, wysokość tego świadczenia, stanowiącą waloryzowane składki na ubezpieczenie oraz zwaloryzowany kapitał początkowy, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot już pobranych emerytur, przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. W efekcie sytuacja prawna osób, które uzyskały przed 1 stycznia 2013r. prawo do tzw. wcześniejszej emerytury, ale do tego momentu nie osiągnęły jeszcze powszechnego wieku emerytalnego, uległa zmianie. W momencie przechodzenia na tzw. wcześniejszą emeryturę obowiązywały inne reguły ustalania wysokości przyszłej emerytury powszechnej. Reguły te zmieniono od 1 stycznia 2013r., ponieważ od tego momentu ustawodawca wprowadził mechanizm potrącania kwot pobranych już świadczeń emerytalnych przy ustalaniu kwoty świadczenia przysługującego po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Sąd I instancji powołując się na uzasadnienie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wskazał, że wprowadzenie do ustawy o FUS mechanizmu potrącania kwot pobranych świadczeń z tytułu wcześniejszej emerytury przy obliczaniu podstawy emerytury powszechnej dla kobiet urodzonych w (...)r. nastąpiło z naruszeniem wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Ubezpieczone, które zdecydowały się przejść na wcześniejszą emeryturę, nie miały – w momencie podejmowania tej decyzji na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego – świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury powszechnej. Nie mogły przewidzieć, że przejście na emeryturę jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Natomiast zasady ustalania wysokości świadczeń emerytalnych, wypłacanych kobietom urodzonym w latach 1949-1952, które przeszły na tych samych warunkach na emeryturę wcześniejszą, pozostały niezmienione.

Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji dla wszystkich kobiet objętych zakresem orzeczenia Trybunału. Przepis ten otwiera drogę do sanacji konstytucyjności

sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy o FUS wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał. Z powszechnego charakteru wyroków TK, o którym mowa w art. 190 ust. 1 Konstytucji i utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu (art. 190 ust. 3 Konstytucji), wynika, że możliwość rozstrzygnięcia sprawy z pominięciem derogowanego przepisu odnosi się zasadniczo do wszystkich spraw, w których niekonstytucyjny przepis był podstawą orzeczenia o prawach osób uprawnionych, bez względu na to, kto i w jakim trybie zwrócił się do Trybunału z odpowiednim żądaniem.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że Trybunał Konstytucyjny podkreślił też, pojęcie „wznowienia postępowania”, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji ma szersze znaczenie niż pojęcie „wznowienia” w sensie technicznym, przewidziane w odpowiednich procedurach regulowanych w ustawach i obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne stojące do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwia przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń” (zob. np. postanowienie z 14 kwietnia 2004r., sygn. SK 32/01, OTK ZU nr 4/ (...), poz. 35). Prawo sanacji konstytucyjności może być zrealizowane w dwojakim trybie. Postępowania zakończone wydaniem wyroku przez sądy pracy i ubezpieczeń społecznych mogą być wznowione na podstawie art. 401¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018r. poz. 1360, ze zm.). Natomiast osobom, które nie odwołały się od decyzji wydanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przysługuje wznowienie postępowania na podstawie art. 145a ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018r. poz. 2096, ze zm.) w związku z art. 124 ustawy o FUS. Wznowienie w tym kontekście oznacza prawo do skorzystania ze środków proceduralnych zmierzających do wydania w zakończonej sprawie nowego rozstrzygnięcia, opartego na stanie prawnym ukształtowanym po wejściu w życie orzeczenia Trybunału (por. wyrok TK z 7 września 2006r., sygn. SK 60/05, OTK ZU nr 8/ (...), poz. 101). Trybunał Konstytucyjny wskazał też, że cytowane przepisy dotyczące wznowienia postępowania nie uwzględniają jednak specyficznej sytuacji związanej z obowiązkiem sanacji konstytucyjności w sprawach dotyczących emerytur kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy o FUS. Pozostawiają tym samym znaczny margines dowolności organom i sądom w ocenie i rozstrzygnięciu następstw wyroku TK w konkretnych wypadkach.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż prawo ubezpieczeń społecznych nie przewiduje wprost możliwości wznowienia postępowania przed organem rentowym na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny. W tej sytuacji, stosownie do treści art. 123 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2019r. poz. 300 ze zm.), zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, przewidujące możliwość wznowienia postępowania administracyjnego na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny.

Sąd I instancji odnosząc okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy do treści art. 145a kpa, uznał, że ubezpieczona zachowała termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego przed organem rentowym. Wniosek o przeliczenie emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., który został ogłoszony w Dzienniku Ustaw RP z 21 marca 2019r., wniosła 23 kwietnia 2019r., a więc w terminie określonym ustawą.

Sąd Okręgowy przypomniał, iż decyzją z dnia 8 maja 2019r. organ rentowy odmówił uchylenia decyzji z dnia 7 października 2013r., znak (...) i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W ocenie Sądu decyzja w tym zakresie jest prawidłowa. Zgodnie z art. 146 § 1 k.p.a., uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, na podstawie którego została wydana decyzja, nie może nastąpić, jeżeli od dnia uchylenia decyzji upłynęło pięć lat. W takim przypadku, zgodnie z art. 151 § 2 k.p.a., organ administracji publicznej ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazuje okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji. Ponieważ od dnia doręczenia zaskarżonej decyzji upłynęło pięć lat, nie jest możliwe jej uchylenie.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczona wskazała, że domaga się przeliczenia emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. Mając na względzie, iż zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem, w tym zakresie Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. (pkt I wyroku).

Sąd I instancji ocenił, iż nie może w przedmiotowej sprawie być również uwzględniona argumentacja ubezpieczonej zawarta w piśmie procesowym z dnia 13.10.2019r., jakoby decyzja z dnia 7.10.2013r. nie została ubezpieczonej doręczona. Zakres badania prawidłowości zaskarżonej decyzji wyznacza treść tejże decyzji. Gdyby przyjął argumentację ubezpieczonej, to decyzję ZUS należy uznać za prawidłową bowiem nie można wznowić postępowania w sprawie nie zakończonej prawomocną decyzją. W tej sytuacji w ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczona winna złożyć odwołanie od decyzji z dnia 7 października 2013r. i poddać ją kontroli Sądu.

W ocenie Sądu Okręgowego istnieje jednak rozbieżność między wnioskiem ubezpieczonej a treścią decyzji organu rentowego. Wniosek ubezpieczonej zatytułowany „wniosek” o wznowienie postępowania zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 06.03.2019r. nie zawiera wskazania w jaki sposób, na podstawie jakich przepisów organ rentowy ma tego dokonać.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto, lecz co najwyżej „swoistym wznowieniem postępowania” (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 5.06.2003r., III UZP 5/03, OSNP 2003, nr 18, por. 442 i orzecznictwo tam powołane), ma szerszy charakter niż wznowienie postępowania i nieco odmienne od niego przesłanki. Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie istnieją podstawy do rozpoznania wniosku ubezpieczonej, również w kontekście wniosku o ponowne ustalenie prawa w oparciu o art. 114 ustawy o FUS.

Zdaniem Sądu I instancji postępowanie sądowe z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych ma charakter kontrolny. Zakres postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych wyznacza decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd nie może więc merytorycznie rozpoznać żądań, które wykraczają poza podstawę faktyczną zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu przed sądem odwołujący się może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją. Nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Jak już wskazano, instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto, zatem w przedmiotowej sprawie nie jest problemem zastosowanie błędnej podstawy prawnej przy wydaniu zaskarżonej decyzji. Istnieje konieczność rozpoznania wniosku o przeliczenie świadczenia, który pośrednio wynika z treści skargi - wniosku złożonego przez ubezpieczoną. Nie ulega wątpliwości, iż organ rentowy nie rozpoznał tak zgłoszonego wniosku i należy uznać go za nowy wniosek. Jeśli ubezpieczony zgłosi nowe żądanie, którego nie rozpoznał organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu (art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc Sąd Okręgowy orzekł, jak pkt II sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku złożyła I. P..

Skarżąca zarzucała:

1. naruszenie prawa materialnego polegającego na nieuwzględnieniu odwołania wnioskodawczyni w przedmiocie uznania jej prawa do przeliczenia emerytury przyznanej decyzją z dnia 7 października 2013 roku, znak (...) bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego,
2. błędne ustalenie przez Sąd, iż wnioskodawczyni otrzymała decyzję wydaną 7.10.2013r., podczas gdy nigdy tej decyzji nie dostała, co skutkowało ustaleniem przez Sąd, że decyzja ta jest prawomocna, a w dalszej części, że ze względu na upływ czasu (5 lat) nie podlega ona uchyleniu,
3. w sentencji wyroku błędne ustalenie przedmiotu sprawy poprzez wpisanie „o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocną decyzją”, podczas gdy przedmiotem sprawy było odwołanie skarżącej od decyzji z dnia 8 maja 2019 roku o odmowie uchylenia decyzji z 7 października 2013 roku, a faktycznie o przeliczenie emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019r.,

4. naruszenie prawa procesowego poprzez niezbadanie przez Sąd istotnych okoliczności sprawy, tj. braku postępowania w kierunku ustalenia, iż wnioskodawczyni nie otrzymała decyzji z 7.10.2013 roku i bezpodstawne przyjęcie, iż decyzja ta została skutecznie doręczona.

Wskazując na powyższe zarzuty wnosila o:

1. zmianę wyroku w całości poprzez ustalenie, że przysługuje jej prawo do przeliczenia emerytury przyznanej decyzją z 7 października 2013 roku, bez pomniejszania jej wysokości o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur przyznanych przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, lub
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
3. zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zgodzić się należy z twierdzeniem skarżącej, iż rozpoznawana sprawa dotyczy uchylenia decyzji z 7 października 2013r., przyznającej emeryturę od 24.07.2019r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. I. P. urodziła się (...) i z mocy decyzji z 15 lipca 2010r. była uprawniona do emerytury na podstawie art. 46 w zw. z art. 29 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS. W tym stanie faktycznym ma zastosowanie do niej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. stwierdzające, że art. 25 ust. 1b ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Słusznie Sąd I instancji stwierdził, że skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest prawo do żądania wznowienia postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji i prawidłowo przyjął, że skoro I. P. nie odwołała się do sądu od decyzji przyznającej emeryturę w powszechnym wieku to podstawa wznowienia wynika z art. 145a Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Niewątpliwie I. P. zachowała termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania, bowiem skargę taką wniosła do organu rentowego 23 kwietnia 2019r., a więc w terminie jednego miesiąca od ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. Postanowienie, co do wznowienia postępowania o emeryturę zakończonego decyzją z 7.10.2013r., organ rentowy wydał 8 maja 2019r. Skutkiem wznowienia postępowania była decyzja z 8.05.2019r. – będąca przedmiotem zaskarżenia w rozpoznawanej sprawie – mocą której ZUS odmówił uchylenia decyzji z 7.10.2013r., stwierdzając jednocześnie wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa. Powodem odmowy uchylenia decyzji z 7.10.2013r. był upływ okresu 5 lat od dnia doręczenia decyzji. Stosownie do art. 146 § 1 kpa uchylenie decyzji z przyczyny określonej między innymi w art. 145a kpa (gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją na podstawie, którego została wydana decyzja) nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło 5 lat. W takim przypadku zgodnie z art. 151 § 2 kpa organ rentowy ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa.

Faktem jest, co podnosi w apelacji skarżąca, iż w aktach rentowych brak jest dowodu doręczenia decyzji z 7.10.2013r. Nie oznacza to jednakże, że decyzja ta nie została jej doręczona. Adnotacja na decyzji wyraźnie wskazuje, iż została ona przekazana do wysyłki 9.10.2013r. pod nr (...). W ocenie Sądu Apelacyjnego trudno jest przyjąć za wiarygodne twierdzenie wnioskodawczyni o niedoręczeniu jej decyzji z 7.10.2013r. Decyzja ta stanowiła realizację wniosku o emeryturę złożonego 19.07.2019r. i trudno jest przyjąć, iż wnioskodawczyni przez wiele lat nie zainteresowała się sposobem rozpoznania jej wniosku, gdyby rzeczywiście decyzja co do emerytury nie była jej doręczona. Zwrócić też należy uwagę, iż w pisemnym odwołaniu od decyzji z 8.05.2019r. I. P. nie podnosiła tego, iż decyzja, co do której odmówiono uchylenia nie była jej doręczona. Podstawę odwołania stanowił zarzut ustalenia wysokości emerytury z

zastosowaniem przepisu art. 25 ust. 1b, co wskazywałoby na to, iż wnioskodawczynie wiedziała o sposobie ustalenia kwoty emerytury z zastosowaniem niekonstytucyjnego przepisu.

Pomimo braku dowodu doręczenia wnioskodawczynie decyzji z 7.10.2013r. w okolicznościach rozpoznawanej sprawy należy przyjąć, że decyzja ta została doręczona w 2013r., w konsekwencji Sąd I instancji prawidłowo przyjął upływ okresu 5 lat od dnia doręczenia, co skutkowało odmową uchylenia decyzji.

Zauważyć należy, iż decyzja z 8 maja 2019r. odmawiająca uchylenia decyzji z 7.10.2013r. rozstrzyga skargę o wznowienie postępowania ubezpieczonej tylko w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania cywilnego i w tym trybie zamyka możliwość uchylenia decyzji i przeliczenia świadczenia. Decyzja ta jest w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowa a apelacja w tym zakresie na mocy art. 385 kpc podległa oddaleniu.

Sąd Apelacyjny jest zadnia, że pomimo odmowy uchylenia decyzji z 7.10.2013r. w trybie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, ewentualne wdrożenie wyroku Trybunału Konstytucyjnego w stosunku do ubezpieczonej nastąpić może poprzez przeliczenie jej świadczenia w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, jeżeli ustalenie jej wysokości z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019r. okaże się korzystniejsze.

Sąd I instancji dostrzegł wniosek I. P. o przeliczenie jej emerytury z uwzględnieniem wyroku Trybunału i wnioski ten, jako dotychczas nierozpoznany przez organ rentowy, przekazał temu organowi do rozstrzygnięcia.

Zauważyć należy, iż Sąd Apelacyjny w Białymstoku w dotychczas rozpoznawanych podobnych sprawach m.in. III AUa 455/19, III AUa 683/19, III AUa 712/19, III AUa 628/19 przyjmował, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego korzystny dla ubezpieczonego może stanowić okoliczność uzasadniającą wznowienie postępowania i przeliczenie świadczenia w oparciu o art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji braku odrębnej, jak ma to miejsce dotychczas, regulacji sytuacji prawnej kobiet urodzonych w (...)r., których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego, do ich sytuacji w razie wznowienia postępowania w trybie art. 114 ustawy, zastosowanie ma art. 133 ustawy, co oznacza, iż ponowne ustalenie świadczenia z zastosowaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego może doprowadzić do ewentualnego wyrównania świadczenia (jeżeli jego ustalenie z uwzględnieniem wyroku TK okaże się korzystniejsze) za okres nie dłuższy niż 3 lata od miesiąca zgłoszenia wniosku o przeliczenie świadczenia.

Podzielając zatem w całości rozstrzygnięcie Sądu I instancji, apelacja jako niezasadna na podstawie art. 385 kpc podlegała oddaleniu.

B. J. A. T. S.